

Sygn. akt II K 763/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zawiślak

Protokolant sekr. sąd. Sylwia Karkoszka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu A. H.

po rozpoznaniu w dniach 21.11.2018r., 18.02.2019r., 20.02.2019r., 22.03.2019r. i 5.06.2019r.

sprawy

1.A. J. syna W. i A. zd. B., ur. (...) w K.,

2. P. A. syna H. i J. zd. O., ur. (...) w K.,

3. K. B. syna R. i M. zd. P., ur. (...) w K.,

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 4 kwietnia 2016 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze popełnienia czynu zabronionego, groźbą zamachu na życie lub zdrowie usiłowali doprowadzić M. C. i J. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy, jakie miały one w przyszłości uzyskiwać z tytułu uprawiania prostytutki w kwocie po 2 tys. zł miesięcznie od każdej z pokrzywdzonych z zamian za tzw. ochronę, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu niezastosowania się przez pokrzywdzone do żądania wydania pieniędzy oraz powiadomienia przez pokrzywdzone organów ścigania

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

a nadto

1.A. J.,

4.B. J. syna P. i D. zd. P., ur. (...) w P.

oskarżonych o to, że:

II. w dniu 30 marca 2016 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze popełnienia czynu zabronionego, groźbą zamachu na życie lub zdrowie usiłowali doprowadzić P. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy, jakie miała ona w przyszłości uzyskiwać z tytułu uprawiania prostytutki w kwocie 2 tys. zł miesięcznie w zamian za tzw. ochronę, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu niezastosowania się przez pokrzywdzoną do żądania wydania pieniędzy oraz powiadomienia przez pokrzywdzoną organów ścigania,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

a nadto

1. A. J.,

5. W. J. (1) syna W. i A. zd. B., ur. (...) w K.

oskarżonych o to, że:

III. w dniu 4 stycznia 2016 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, wzięli udział w pobiciu R. P. w ten sposób, że zadawali pokrzywdzonemu uderzenia po całym ciele, w szczególności kijem baseballowym po głowie oraz rękoma, nogami i trzonkiem łopaty po rękach i nogach, w następstwie czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości łokciowej, ułamania korony zęba 22, obrzęku po środkowej części czoła i grzbietu nosa, masywnego obrzęku wargi górnej i dolnej oraz licznych podbiegnięć krwawych i otarć naskórka, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

a nadto

1. A. J.

oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 23 września 2015 r. w K. prowadził w strefie ruchu lądowego pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki N. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 20 stycznia 2014 r. o nr (...).5430.5.42.2015.AŁ o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B,

tj. o czyn z art. 180a k. k.

a nadto

5. W. J. (1)

oskarżonego o to, że:

V. w dniu 23 lipca 2015 r. w K. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Kaliszu prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. II K 324/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres I roku w ten sposób, że prowadził na drodze publicznej w ruchu lądowym samochód marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 244 k.k.

1. uznaje oskarżonych **A. J., P. A. i K. B.** za winnych zarzucanego im w punkcie I oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierza im kary:

- A. J.- 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

-P. A.-1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- K. B. – 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. uznaje oskarżonych **A. J. i B. J.** za winnych zarzucanego im w punkcie II oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierza im kary:

- A. J.- 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

-B. J.-1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

3. uznaje oskarżonych **A. J. i W. J. (1)** za winnych zarzucanego im w punkcie III oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza im kary:

- A. J.- 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- W. J. (1)- 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

4. uznaje oskarżonego **A. J.** za winnego zarzucanego mu w punkcie IV oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 180a kk, z tą zmianą , iż przyjmuje, że oskarżony nie zastosował się do decyzji z dnia 7 sierpnia 2015r o nr (...) 5430.5.42.2015 i za to na podstawie powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. uniewinnia **W. J. (1)** od popełnienia zarzucanego mu w punkcie V oskarżenia czynu,

6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 §1 kk w miejsce z osobna orzeczonych wobec **A. J.** w punktach 1-4 kar pozbawienia wolności orzeka karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 3 (trzech) lat ,

7. na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania i tak:

- P. A. od 4 kwietnia 2016r. godz. 13.00 do 14 lipca 2016r. godz. 13.25,

- K. B. od 4 kwietnia 2016r. godz. 13.00 do 14 lipca 2016r. godz. 13.25,

- A. J. od 8 stycznia 2016r. godz. 19.55 do 9 stycznia 2016r. godz. 15.40 oraz od 4 kwietnia 2016r. godz. 13.00 do 14 lipca 2016r. godz. 13.25,

- B. J. od 26 kwietnia 2016r. godz. 12.05 do 14 lipca 2016r. godz. 13.25,

8. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci kastetu zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Kaliszu pod nr Drz 55/16,

9. na podstawie art. 230 § 2 kpk orzeka zwrot dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Kaliszu pod nr Drz 55/16 w postaci:

- dyktafonu i kamery przenośnej USB- J. S.,

- telefonów komórkowych iPhone 4S i iPhone 6- K. B.,

- telefonów komórkowych Samsung G. i Samsung GT- (...) A. J.,

10. zasądza od oskarżonych A. J. i W. J. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. P. kwotę (...) (jeden tysiąc sześćset osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

11. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 200 (dwieście) złotych

tytułem kosztów sądowych, zwalniając od ich ponoszenia w pozostałym zakresie,

12. w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Anna Zawiślak

Sygnatura akt II K 736/16

UZASADNIENIE

D. M. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia pod firmą Agencja ochrony Egida (...). D. M. posiada wymaganą koncesję na prowadzenie tego rodzaju działalności. Jego współpracownikiem jest K. L.. W 2016 K. L. nawiązał kontakt z P. A., K. B. i A. J. w zakresie pozyskiwania przez w/w klientów.

Dowody: zeznania świadka D. M. k. 1105-1106, k. 54, zeznania świadka K. L. k. 1106, k. 151-152, umowy k. 157-162, protokół zatrzymania rzeczy k. 154-156, wydruk k. 45-46.

P. G. (1) przyjechała do K., aby świadczyć usługi seksualne. W tym celu wynajęła mieszkanie przy ul. (...) w K.. P. G. (1) działała sama, „na własny rachunek”, nie współpracowała z innymi kobietami w celu świadczenia usług. P. G. (1) ogłoszenie o świadczonych przez siebie usługach zamieściła w internecie. 30 marca 2016 roku P. G. (1) umówiła się telefonicznie z klientem, który znalazł jej ogłoszenie w internecie. Około godz. 19.00 do mieszkania, w którym przebywała, przyszli oskarżeni A. J., B. J. oraz inny nieustalony mężczyzna. Oskarżeni zażądali, aby pokrzywdzona płaciła im za udzieloną „ochronę” kwotę 2.000 złotych miesięcznie; próbowali nakłonić pokrzywdzoną do podpisania umowy, którą ze sobą przynieśli. Oskarżeni mówili pokrzywdzonej, że „K. to ich miasto” i nie może pracować na jego terenie bez „ochrony” z ich strony. Oskarżeni zachowywali się ordynarnie i agresywnie, powiedzieli pokrzywdzonej, że jest to „propozycja nie do odrzucenia”, wypowiadali groźby pod adresem P. G. (1). Zachowanie oskarżonych wzbudziło w pokrzywdzonej obawę, że wypowiedziane wobec niej groźby zostaną spełnione. Pomimo tego, pokrzywdzona odmówiła zgody na podpisanie umowy. Gdy oskarżeni wychodzili z mieszkania, powiedzieli pokrzywdzonej, że gdy przyjdą następnym razem, ma mieć przygotowane dla nich pieniądze, gdyż w przeciwnym razie „inaczej będzie ich wizyta wyglądać”. Po kilku dniach P. G. (1) zauważyła, że obok wejścia do jej mieszkania został namalowany wulgarny napis (k. 461).

Dowody: zeznania świadka P. G. (1) k. 131-132, k. 583-584, k. 585-586, k. 1060, dokumentacja zdjęciowa k. 133, zeznania świadka H. P. k. 504, k. 1063, zeznania świadka J. S. k. 23-25, zeznania świadka J. M. k. 502v, protokół zatrzymania k. 167-168, protokół oględzin k. 134-135, k. 669, notatka k. 73, pismo k. 459-461, pismo k. 673

J. S. i M. C. również trudnią się prostytutką. Usługi świadczą w wynajmowanym mieszkaniu na ul. (...) w K.. Pokrzywdzone zamieszczają ogłoszenia w internecie. 4 kwietnia 2016 roku do mieszkania zajmowanego przez pokrzywdzone przyszli oskarżeni A. J., P. A. i K. B.. K. B. posiadał przy sobie kastet. Oskarżeni usiłowali zmusić pokrzywdzone do zawarcia umowy o „usługi ochroniarskie”, które rzekomo miały być świadczone przez agencję ochrony (...) security”. Pokrzywdzone odmówiły. Oskarżony A. J. zażądał od pokrzywdzonych, aby płaciły im po 2.000 złote miesięcznie od każdej z kobiet. P. A. i K. B. grozili pobiciem J. S., jednak sytuacja została załagodzona przez M. C.. Oskarżeni znieważali pokrzywdzone. Oskarżeni zachowywali się agresywnie, grozili pokrzywdzonym, że jeżeli odmówią, to zostaną przez oskarżonych pobite. Oskarżeni powiedzieli pokrzywdzonym, że „wyczyszcza K.” oraz, że pokrzywdzone nie mogą pracować w K. bez ich „ochrony”. Zachowanie oskarżonych wzbudziło w pokrzywdzonych obawę, że groźby zostaną spełnione. Oskarżeni mówili, że pokrzywdzone „pożałują”, jeżeli nie zgodzą się na warunki stawiane przez oskarżonych. M. C. nagrała rozmowę dyktafonem, pokrzywdzone częściowo również nagrały oskarżonych kamerą. Pokrzywdzone wezwały Policję; oskarżeni zostali zatrzymani.

Dowody: dokumentacja zdjęciowa k. 31, k. 44, protokoły oględzin k. 42-43, k. 47-50, k. 125-127, k. 671, zeznania świadka M. C. k. 1059v, k. 17-20, k. 37-39, k. 587-588, k. 591-592, k. 593-594, zeznania świadka J. S. k. 1060, k. 23-25, k. 32-34, k. 589-590, k. 606-607, protokoły zatrzymania k. 2-4, protokoły badań stanu trzeźwości k. 5-7, protokół przeszukania k. 8-10, protokoły zatrzymania rzeczy k. 11-16, k. 66-71

W. J. (2), ojciec oskarżonych A. J. i W. J. (1), prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych – ociepleń budynków. R. P. pracował od 4 do 20 listopada 2015 roku u W. J. (2) w charakterze pracownika fizycznego, bez umowy o pracę. Ze względu na złe traktowanie przez pracodawcę, zrezygnował z tej pracy po 16 dniach. 4 stycznia 2016 roku R. P. poszedł na ul. (...) w K., do miejsca zamieszkania W. J. (2), aby pobrać zaległe wynagrodzenie. Dzwonił dzwonkiem przy furtce, ale nikt nie otwierał. Wobec tego wszedł na posesję przez uchyloną bramę. Następnie zapukał

do drzwi wejściowych, ale nikt nie otwierał. Pokrzywdzony zobaczył ruch firanek w oknie, tak więc zapukał w szybę. Wówczas został od tyłu zaatakowany przez oskarżonych A. J. i W. J. (1). Pokrzywdzony od razu rozpoznał napastników. W. J. (1) uderzył pokrzywdzonego kijem bejsbolowym w głowę. Gdy pokrzywdzony upadł na ziemię, oskarżeni chwycili go za nogi i zaciągnęli w inne miejsce posesji. Następnie pokrzywdzony był bity po całym ciele, w tym w głowę oraz kopany. Oskarżeni bili także pokrzywdzonego łopatą. Pokrzywdzony kilkakrotnie tracił i odzyskiwał przytomność. Na skutek pobicia pokrzywdzony doznał obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni w postaci:

obrzęku pośrodkowej części czoła i grzbietu nosa z podbiegnięciem krwawym schodzącym na powieki dolne, otarcia grzbietu nosa o wymiarach 1x3 cm i liniowego powierzchownego otarcia naskórka, ranki o długości 0,5 cm powieki dolnej prawej, liniowego i płatowego otarcia na policzku prawym, podbiegnięcia krwawego o średnicy 1 cm; masywnego obrzęku wargi górnej i dolnej, na wardze górnej masywnego podbiegnięcia krwawego, na obu wargach od strony wewnętrznej pęknięcia śluzówki; podbiegnięcia krwawego języka, szczególnie po prawej stronie; złamania kości łokciowej bez przemieszczenia (konieczność założenia gipsu); w okolicach przykręgosłupowej lędźwiowej lewej oraz na pograniczu z pośladkiem dużego pola płatowych otarć o wymiarach 12x7 cm i 12x5 cm, ponadto licznych drobnych, pojedynczych i grupowych liniowych otarć naskórka; na przednich i bocznych powierzchniach obu ud oraz na łydce prawe liniowych śladów obrzęku o długości 10-12 cm z pojedynczymi lub podwójnymi, równoległymi podbiegnięciami krwawymi z przejaśnieniem pośrodku (odstęp 1,5 cm); ponadto pojedynczego otarcia i krągłych obrzęków na przedniej powierzchni obu podudzi; na przedniej powierzchni podudzi również rany o długości 1 cm (jedna zaopatrzona chirurgicznie); ułamania korony zęba 22 w 1/3 dalszej; na tylnej powierzchni barku i ramienia prawego obrzęku oraz liniowego podbiegnięcia krwawego o wymiarach 3x2 cm, 4x2 cm, 10x1-1,5 cm.

Mechanizm powstania obrażeń naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Doznane obrażenia wiązały się z koniecznością długotrwałego leczenia i rehabilitacji. Koszty leczenia wyniosły kilka tysięcy złotych; zostały poniesione przez rodzinę pokrzywdzonego, gdyż pokrzywdzony nie był ubezpieczony.

Dowody: zeznania świadka R. P. k. 1060v, k. 215-217, zeznania świadka K. P. k. 1061, dokumentacja zdjęciowa k. 218, opinia sądowo-lekarska k. 219-220, k. 285-286, protokół badania stanu trzeźwości k. 233, protokół przeszukania k. 236-237, protokół zatrzymania k. 231, protokoły badań stanu trzeźwości k. 233, protokół przeszukania k. 236-237, dokumentacja lekarska k. 208-210, k. 401-403, k. 405, rachunki k. 404, k. 406

Prezydent Miasta K. decyzją nr (...)5430.5.42.2015 z dnia 7 sierpnia 2015 roku cofnął oskarżonemu A. J. uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowy w ramach kategorii B. Powodem wydania decyzji było wielokrotne naruszenie przepisów ruchu drogowego i przekroczenie dozwolonej liczby punktów karnych. Odpis decyzji został doręczony oskarżonemu. W dniu 23 września 2015 roku ok. godz. 23.10 na ul. (...) w K. oskarżony A. J. kierował samochodem osobowym N. (...) o nr rej. (...). Oskarżony został wówczas zatrzymany przez patrol Policji.

Dowód: wyjaśnienia A. J. k. 240, decyzja k. 297 i potwierdzenie odbioru k. 298.

Oskarżony W. J. (1) posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B wydane przez Starostę (...). Oskarżony W. J. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie o sygn. II K 324/14 za czyn z art. 178a § 1 kk polegający na tym, że w dniu 10 maja 2013 roku ok. godz. 19.20 w K. na ul. (...), kierował w strefie ruchu lądowego samochodem marki FS L. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym zawartość alkoholu we krwi skazanego wynosiła nie mniej niż 0,55 promila. Za to przestępstwo skazanemu wymierzono karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie; ponadto na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec skazanego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego przez okres 1 roku; zobowiązano go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych. Na podstawie art. 63 § 2 kk Sąd zaliczył skazanemu na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów okres rzeczywistego stosowania tego

środku od dnia 18 listopada 2013 roku. Wyrok uprawomocnił się dnia 19 marca 2015 roku. W związku z ww. wyrokiem dokument prawa jazdy został zatrzymany przez Starostę (...) w depozycie. 23 lipca 2015 roku ok. godz. 1.05 w K. w Alei (...) oskarżony W. J. (1) został zatrzymany przez patrol Policji, gdy kierował samochodem f. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowody: wyrok k. 330, pismo k. 348.

A. J. w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał 20 lat. Nie ma zawodu, posiada wykształcenie średnie. Jest stanu wolnego, ma 3-letnie dziecko. Pozostaje na utrzymaniu rodziny. Nie ma majątku. Był karany za rozbój (na karę pozbawienia wolności) oraz za spowodowanie wypadku komunikacyjnego (na karę ograniczenia wolności).

Dowody: odpis skrócony aktu urodzenia k. 544, dane o karalności i odbyciu kary k. 60, k. 62, k. 144-145, k. 256-257, k. 281-282, k. 308-309, k. 999, wyrok k. 312, k. 379, postanowienie k. 313, wniosek k. 392-398, dane o majątku k. 93, k. 241, wyjaśnienia k. 91-92, k. 111-112, k. 236-240, k. 244-247, k. 583-584, k. 591-592, 658-659.

P. A. w dacie popełnienia zarzucanych czynów miał 24 lata. Posiada wykształcenie zawodowe. Pracuje jako magazynier, zarabia ok. 2000 zł brutto miesięcznie. Ma 4-letnie dziecko. Posiada samochód osobowy. Był dwukrotnie karany sądownie z art. 158 § 1 kk i 159 §1 kk.

Dowody: dane o karalności i odbyciu kary k. 63-65, k. 140-142, k. 1005-1007 wyrok k. 478-479, dane o majątku k. 81, wyjaśnienia 79-80, k. 101, k. 589-590.

K. B. w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał 20 lat. Ma wykształcenie podstawowe. Pracuje jako magazynier. Jest kawalerem, ma jedno dziecko poniżej 1 roku. Był wielokrotnie karany za przestępstwa, m.in. za pobicie, groźby karalne, spowodowanie uszczerbku na zdrowiu powyżej 7 dni, kradzież z włamaniem oraz za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: dane o karalności i odbyciu kary k. 58-59, k. 136-138, k. 1002-1004, wyrok k. 467-468, k. 470-472, k. 476, k. 484-490, k. 496-497, dane o majątku k. 87, wyjaśnienia k. 85-86, k. 106, k. 593-594.

W. J. (1) w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał 23 lata. Jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie średnie, nie ma zawodu, pozostaje na utrzymaniu rodziny. Był trzykrotnie karany za przestępstwa. Został skazany za kradzież, za usiłowanie rozboju oraz za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Dowody: umowy k. 545-546, zaświadczenie k. 547, dane o karalności i odbyciu kary k. 253-255, k. 278-279, k. 335-336, k. 1008-1010, akt oskarżenia k. 350-353, k. 356, wyrok k. 289-290, k. 330, k. 354, k. 357, wniosek k. 369-378, dane o majątku k. 265, wyjaśnienia k. 262-263, k. 266-269.

B. J. w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał 28 lat. Ma wykształcenie średnie, bez zawodu. Nie posiada majątku, pracuje na ¼ etatu. Ma jedno dziecko w wieku 7 lat. Był karany za przestępstwo z ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz za **spowodowanie uszczerbku na zdrowiu powyżej 7 dni**.

Dowody: dokumentacja lekarska k. 186-191, dane o karalności i odbyciu kary k. 179-180, k. 196-197, k. 493, k. 1000-1001, wyjaśnienia k. 986, k. 176-177, k. 412-413, k. 585-586.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadków, protokołów czynności procesowych, dokumentacji zdjęciowej, dokumentów urzędowych i opinii biegłego. Oskarżony W. J. (1) nie stawiał się na żadną rozprawę, natomiast na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Pozostali oskarżeni na etapie postępowania przed sądem nie przyznali się do popełnienia zarzucanych czynów i odmówili składania wyjaśnień.

A. J. w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że jest przedstawicielem agencji ochrony (...) od 1 kwietnia 2016 roku i zajmował się poszukiwaniem nowych klientów. Oskarżony wyjaśnił, że poszedł do mieszkania zajmowanego przez M. C. i J. S. z ofertą ochrony, ale na skutek agresywnego zachowania jednej z kobiet doszło do kłótni. W toku konfrontacji oskarżony A. J. złożył analogiczne wyjaśnienia w odniesieniu do zarzutu II. Odnośnie do zarzutu IV oskarżony A. J. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do jego popełnienia i wyraził skruchę.

P. A. na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że wraz z pozostałymi oskarżonymi poszedł do mieszkania na ul. (...) „w sprawie ochrony”. Podał, że jego zdaniem, zajście nosiło znamiona prowokacji, jedna z pokrzywdzonych była niemila i doszło do awantury.

K. B. w postępowaniu przygotowawczym również zeznał, że udał się z oskarżonymi do mieszkania na ul. (...) w celu przedstawienia oferty usług ochrony, jednak jedna z pokrzywdzonych zachowywała się nerwowo, opryskliwe i wulgarnie względem oskarżonych.

B. J. w postępowaniu przygotowawczym również zeznał, że zamiarem oskarżonych było przedstawienie usług agencji ochrony i zawarcie umowy, ponieważ oskarżony od wielu lat miał zajmować się ochroną i traktował to jako wizytę służbową. Zdaniem oskarżonego, pokrzywdzone nie były zainteresowane ofertą ich agencji ochrony.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych wyłącznie w zakresie, w jakim są zbieżne z przedstawionym powyżej stanem faktycznym albowiem przeczą im zeznania świadków M. C., J. S., P. G. (2), R. P., K. P., dokumentacja zdjęciowa, nagrania zabezpieczone w toku postępowania, protokoły oględzin, wydruki, protokoły zatrzymania, protokoły zatrzymania rzeczy, protokoły przeszukania.

Zeznania świadków M. C., J. S., P. G. (2) uznano za wiarygodne ponieważ wzajemnie się one uzupełniają, pokrywają się z dokumentacją w postaci nagrań, protokołami zatrzymań a przedstawiona wersja wydarzeń jest zgodna z logiką i spójna czasowo.

Podobnie zeznania R. P., K. P. wzajemnie się pokrywają i znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej .

Odnośnie pierwszego z zarzucanych czynów należy wskazać, że oskarżeni A. J., K. B. i P. A. w toku postępowania przygotowawczego przyznali, że byli w mieszkaniu zajmowanym J. S. i M. C.. Odmowę wyjaśnień w tym zakresie na etapie postępowania sądowego uznać należy jedynie za przyjętą przez oskarżonych linię obrony, ponieważ pokrzywdzone podały dokładne rysopisy oskarżonych, a następnie wskazały ich wizerunki na tablicach poglądowych. Oskarżeni zostali również nagrani dyktafonem oraz kamerą. Zeznania świadków są konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Natomiast wyjaśnienia oskarżonych z postępowania przygotowawczego są zdawkowe i prowadzą do powtarzania, że na skutek nerwowego zachowania jednej z pokrzywdzonych doszło do kłótni. Zeznania pokrzywdzonych znajdują również potwierdzenie w nagraniu zajścia (stenogram k. 47-50). Ze względu na złą jakość nagrania, niektóre fragmenty są niezrozumiałe i dlatego zostały pominięte w protokole oględzin, co jednak nie umniejsza wartości dowodowej pozostałych fragmentów. Z nagrania istotnie wynika, że oskarżeni przyszli z propozycją „ochrony” i podawali się za przedstawicieli agencji ochrony (...) z O.. Oskarżeni posługiwali się formularzem umowy. Niemniej jednak z charakteru całego zajścia i zachowania oskarżonych wynikało niezbitcie, iż ich wizyta nie wiąże się z propozycją zawarcia umowy cywilnoprawnej lecz wymuszenia haraczu. Jak wynika ze stenogramu doszło do kłótni, w trakcie której oskarżeni grozili pokrzywdzonymi oszcpeceniem, a także mówili, że „wszystkie dziewczyny w K. będą nasze”.

Przechodząc do czynu II aktu oskarżenia, zauważyć należy, iż z materiału dowodowego wynika, że oskarżony A. J. telefonował na numer pokrzywdzonej P. G. (1) (k. 673). Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej za w pełni wiarygodne. Pokrzywdzona szczegółowo zrelacjonowała przebieg zajścia. Jej zeznania są konsekwentne, pokrzywdzona złożyła

ponownie zeznania w trakcie konfrontacji. Odmienne wyjaśnienia oskarżonych A. J. i B. J. w odniesieniu do czynu II uznać należy jedynie za przyjętą linię obrony.

W odniesieniu do czynów I i II z aktu oskarżenia, zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżeni w wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego znacząco umniejszyli swoją rolę w zajściach, jakie miały mieć miejsce w mieszkaniach na ul. (...) i na ul. (...), co – z wyżej przytoczonych względów – należy uznać jedynie za przyjętą przez oskarżonych linię obrony.

Odnośnie do czynu III aktu oskarżenia, pokrzywdzony R. P. złożył obszerne zeznania, w których wskazał, że od razu rozpoznał oskarżonych A. J. i W. J. (1), ponieważ znał ich już wcześniej. Zeznania pokrzywdzonego dotyczące pobicia go przez oskarżonych znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej oraz w opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej jak również w zeznaniach świadka K. P..

Co do czynu IV aktu oskarżenia, zauważyć należy, iż oskarżony A. J. przyznał się do jego popełnienia w postępowaniu przygotowawczym i złożył wyjaśnienia. Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu- co należy potraktować jako przyjętą linię obrony. Trudno przyjąć, iż oskarżony nie miał świadomości popełnienia przestępstwa. Wyjaśnienia oskarżonego złożone przez niego na etapie postępowania przygotowawczego są szczegółowe i wyczerpujące, a nadto oskarżony odnośnie do tego czynu wyraził skruchę (k. 240).

Sąd uznał za wiarygodną opinię lekarską, gdyż sporządzona była w oparciu o bezpośrednie badanie pokrzywdzonego R. P. i została sporządzona przez lekarza z listy biegłych sądowych.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe, w tym wyroki sądów, postanowienia, dane o karalności, pisma pochodzące od organów władzy publicznej. Wymienione dowody korzystają z domniemania wiarygodności, ponieważ zostały wystawione przez właściwe organy; żadna ze stron nie zakwestionowała ich wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw, aby uczynić to z urzędu.

Sąd nie dał w całości wiary zeznaniom świadków D. M. i K. L., gdyż ich zeznania są częściowo ze sobą sprzeczne, co jednak nie ma decydującego znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Nie ulega wątpliwości, że rzeczywiście D. M. prowadził agencję ochrony (...), co znajduje potwierdzenie w dokumentach urzędowych (baza REGON k. 45). D. M. zeznał w dniu 4 kwietnia 2016 roku, że zatrudnił oskarżonych A. J., K. B. i P. A. w agencji, natomiast w postępowaniu przed Sądem zeznał, że przed dniem pierwszego przesłuchania nie zatrudnił ww. oskarżonych. Świadek nie potrafił wskazać, jakie inne podpisy, poza podpisami samego świadka, widnieją na umowach, jakie rzekomo były zawarte z oskarżonymi. Z jednej strony świadek zeznał, że wymienieni oskarżeni mieli poszukiwać nowych klientów, z drugiej jednak strony – nie mieli upoważnienia do podpisywania umów. D. M. zeznał, że upoważnienie do podpisywania umów miał K. L., czemu jednak ten świadek kategorycznie zaprzeczył.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. S. i W. G., niemniej jednak w świetle postawionych oskarżonym w akcie oskarżenia zarzutów – zeznania ww. świadków nie mają znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Przechodząc do oceny prawnej postawionych oskarżonym zarzutów należy wskazać, że przestępstwo wymuszenia rozbójniczego jest stypizowane w art. 282 kk. Zgodnie z tym przepisem, popełnia przestępstwo, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą, groźbą zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym albo do zaprzestania działalności gospodarczej. Czyn ten zagrożony jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Natomiast zgodnie z art. 13 § 1 kk usiłowanie ma miejsce wtedy, gdy sprawca swoim zachowaniem w zamiarze popełnienia czynu zabronionego bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Akt oskarżenia zawiera dwa zarzuty dotyczące usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 282 kk. Czyn wymieniony w pkt. I aktu oskarżenia miał zostać popełniony przez A. J., P. A. oraz K. B. w dniu 4 kwietnia 2016 roku na szkodę M. C. i J. S.,

natomiast czyn wymieniony w pkt. II – miał zostać popełniony przez A. J., B. J. oraz inną nieustaloną osobę w dniu 30 marca 2016 roku na szkodę P. G. (1).

Zebrany materiał dowodowy doprowadził sąd do przekonania, że oskarżeni zrealizowali znamiona usiłowania wymuszenia rozbójniczego, tj. przestępstwa, które należy zakwalifikować z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk. Oskarżeni stoją na stanowisku, że jedynie reprezentowali agencję ochrony i poszukiwali nowych klientów. Istotnie, agencja ochrony (...) istnieje, a nawet oskarżeni dysponowali umową, która miała zostać z tą agencją zawarta, a także formularzami umów, które miały być zawierane z nowymi klientami. Niemniej jednak zachowanie oskarżonych w trakcie spotkań z pokrzywdzonymi wskazuje, że odwoływanie się do legalnie działającej agencji ochrony oraz posługiwanie się formularzami umów tej agencji stanowiło jedynie „przykrywkę” dla działalności przestępczej. Sąd ustalił, że pokrzywdzone umieszczały ogłoszenia w internecie i umawiały się z klientami telefonicznie. Oskarżeni również umówili się z pokrzywdzonymi w ten sposób, jak gdyby chcieli skorzystać ze świadczonych przez nie usług. Gdy jednak przychodzili do mieszkań, w których przebywały kobiety, okazywało się, że prawdziwym celem jest zaoferowanie „ochrony”. Co prawda oskarżeni mówili, że reprezentują legalnie działającą agencję ochrony, jednak zdaniem Sądu zamiarem oskarżonych było po prostu wyłudzenie haraczu. Wskazuje na to wulgarnie zachowanie oskarżonych, groźby wysuwane pod adresem pokrzywdzonych, a także używane przez nich sformułowania, że „cały K. jest nasz”, „żadna z dziewczyn nie może pracować bez ich ochrony”, a ich propozycja stanowi „propozycję nie do odrzucenia”. Jednocześnie oskarżeni grozili negatywnymi konsekwencjami w postaci zamachu na zdrowie pokrzywdzonych na wypadek, gdyby pokrzywdzone nie chciały podjąć z oskarżonymi współpracy. Przestępstwo z art. 282 kk może zostać popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, co oznacza, że zachowanie sprawcy tego czynu nakierowane jest na osiągnięcie korzyści majątkowej. Tak było w tym wypadku. Oskarżeni grozili pokrzywdzonym i żądali od nich zapłaty kwoty 2.000 złotych miesięcznie (od każdej z pokrzywdzonych). Jednakże do przekazania jakichkolwiek kwot nie doszło, bowiem pokrzywdzone zawiadomiły Policję. Nie budzi zatem wątpliwości Sądu, że oskarżeni popełnili zarzucone im w pkt. I i II aktu oskarżenia czyny, które stanowią przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk.

W pkt. III aktu oskarżenia oskarżonym A. J. i W. J. (1) zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 kk. Wymienione przestępstwo popełnia ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. Przestępstwo zagrożone jest karą od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności. Skutek określony w art. 156 § 1 kk, to ciężki uszczerbek na zdrowiu, natomiast skutek określony w art. 157 § 1 kk to naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny, niż określony w art. 156 § 1 kk, ale trwający dłużej niż 7 dni. Oskarżeni A. J. i W. J. (1) czynem z dnia 4 stycznia 2016 roku zrealizowali znamiona omawianego przestępstwa. Jak ustalił Sąd, oskarżeni zadawali pokrzywdzonemu R. P. uderzenia kijem bejsbolowym po całym ciele, a także uderzenia łopatą oraz rękoma i nogami. Na skutek zachowania oskarżonych, pokrzywdzony odniósł szereg obrażeń, opisanych szczegółowo powyżej. Jednym z obrażeń było złamanie kości łokciowej, stanowiące naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Przestępstwo z art. 158 § 1 kk ma charakter umyślny. W piśmiennictwie wskazuje się, że sam udział w pobiciu powinien być objęty zamiarem bezpośrednim, natomiast doznanie przez pokrzywdzonego uszczerbku na zdrowiu – zamiarem ewentualnym (tak: Violetta Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. II. Wolters Kluwer Polska, 2018). Okoliczności sprawy wskazują, że oskarżeni zrealizowali znamiona strony podmiotowej przestępstwa z art. 158 § 1 kk.

Zgodnie z art. 180a kk, popełnia przestępstwo ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Przestępstwo jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Prezydent Miasta K. cofnął w drodze decyzji administracyjnej z dnia 7 sierpnia 2015 nr (...)5430.5.42.2015 roku A. J. uprawnienia do kierowania pojazdami; decyzja została doręczona oskarżonemu. Pomimo cofnięcia uprawnień w dniu 23 września 2015 roku oskarżony kierował samochodem osobowym na ul. (...) w K., tj. na drodze publicznej. Wobec tego nie ma wątpliwości, że oskarżony zrealizował znamiona przedmiotowe i podmiotowe przestępstwa z art. 180a kk. Biorąc pod uwagę, że w opisie czynu zarzucanego wskazano, że oskarżony nie dostosował się do decyzji z dnia 20

stycznia 2014 roku, chociaż w rzeczywistości decyzja administracyjna w stosunku do oskarżonego została wydana w dniu 7 sierpnia 2015 roku, dlatego Sąd zmienił w tym zakresie opis czynu przypisanego oskarżonemu A. J..

Natomiast W. J. (1) w pkt. V aktu oskarżenia stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 244 kk. Zgodnie z art. 244 kk, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które są związane z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, zakazu posiadania wszelkich zwierząt albo określonej kategorii zwierząt albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W. J. (1) zarzucono, że naruszył zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie o sygn. II K 324/14. Tym wyrokiem W. J. (1) został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Jednocześnie wobec oskarżonego zastosowano środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego przez okres 1 roku. Należy zauważyć, że na poczet tego środka karnego (w ówczesnym stanie prawnym na podstawie art. 63 § 2 kk) zaliczono oskarżonemu rzeczywisty okres stosowania tego środka od dnia 18 listopada 2013. Zatem środek karny obowiązywał przez okres 1 roku, czyli do dnia 18 listopada 2014 roku. Przy czym w opisywanym okresie oskarżony nie odbywał kary pozbawienia wolności, nie doszło do przerwy w biegu zakazu. W dniu 23 lipca 2015 roku środek karny orzeczony ww. wyrokiem wobec W. J. (1) już nie obowiązywał. Wobec tego, W. J. (1) nie zrealizował znamion czynu zabronionego określonego w art. 244 kk, a co za tym idzie sąd uniewinnił oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. V aktu oskarżenia.

Wymierzając karę sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, stopień winy oskarżonych i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać osiągnięte w stosunku do oskarżonych. W szczególności wobec oskarżonych młodocianych zaakcentowano aspekt wychowawczy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia zarzucanych czynów, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację oskarżonych, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Okolicznością obciążającą w przypadku wszystkich oskarżonych jest ich wcześniejsza uprzednia wielokrotna karalność za przestępstwa. W dodatku, oskarżeni A. J., P. A., K. B. i W. J. (1) w chwili popełnienia zarzucanych im przestępstw nie ukończyli 24 lat; ich młody wiek w połączeniu ze wcześniejszą karalnością za przestępstwa świadczy o daleko posuniętej demoralizacji oskarżonych.

Sąd uwzględnił także rozmiar szkód wywołanych przestępstwem.

W przypadku zarzucanych czynów I i II, w oparciu o art. 14 § 1 kk, ustawowe zagrożenie wynosi od 1 miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał, że w niniejszym przypadku wystarczające jest wymierzenie kary w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd miał na uwadze, że zarzucane czyny zostały popełnione z niskiej motywacji, tj. z chęci osiągnięcia bezprawnego dochodu bez wysiłku, kosztem pokrzywdzonych. Z uwagi na charakter usług świadczonych przez pokrzywdzone (o czym oskarżeni wiedzieli, ponieważ kontakt z pokrzywdzonymi nawiązywali poprzez zamieszczane w internecie ogłoszenia), oskarżeni w gruncie rzeczy mieli zamiar czerpać korzyści finansowe z cudzego nierządu, co zasługuje na potępienie. Z drugiej jednak strony, działanie oskarżonych w przypadku każdego z czynów w pkt. I i II aktu oskarżenia spowodowało spotkanie z pokrzywdzonymi, które miało dla pokrzywdzonych nieprzyjemny charakter, wzbudziło w pokrzywdzonych strach, jednak nie pociągnęło za sobą żadnych dodatkowych ujemnych konsekwencji. Z tego powodu Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu A. J. i P. A. za czyn zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności. Z tych samych względów Sąd wymierzył oskarżonemu A. J. i B. J. karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z pkt. II aktu oskarżenia. Natomiast w odniesieniu do oskarżonego K. B., biorąc pod uwagę, że oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany za

przestępstwa (zapadło wobec niego znacznie więcej wyroków skazujących niż wobec pozostałych oskarżonych), sąd uznał za konieczne wymierzenie mu kary wyższej, niż pozostałym oskarżonym, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Przechodząc do czynu z pkt. III aktu oskarżenia, stosownie do art. 158 § 1 kk, zarzucane przestępstwo jest zagrożone karą od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę, sąd wziął pod uwagę, że zarzucany czyn został popełniony z niskich pobudek. Działanie oskarżonych cechował znaczny stopień brutalności: oskarżeni uderzali pokrzywdzonego kijem bejsbolowym, łopatą; pokrzywdzony był przez nich ciągnięty po ziemi oraz kopany. Wywołane obrażenia spowodowały konieczność kilkutygodniowego leczenia pokrzywdzonego. Mając na uwadze przytoczone okoliczności sąd uznał za zasadne wymierzenie każdemu z oskarżonych za czyn opisany w pkt. III aktu oskarżenia kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosnie do czynu IV z aktu oskarżenia zarzucanego oskarżonemu A. J., zgodnie z art. 180a kk, ten czyn podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności w wymiarze od 1 miesiąca do 2 lat. W tym miejscu należy również wspomnieć, że wymierzając sankcję za ten czyn sąd zastosował art. 4 § 1 kk, nakazujący zastosować ustawę wcześniejszą (tj. z daty popełnienia zarzucanego czynu), będącą względniejszą dla oskarżonego. Na skutek nowelizacji Kodeksu karnego, ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 966) dodano § 1a w treści art. 41 kk. Obecnie w przypadku popełnienia czynu z art. 180a kk sąd obligatoryjnie orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W dacie popełnienia przez oskarżonego A. J. zarzucanego czynu takiego obowiązku nie było, co w sposób oczywisty wskazuje, że ustawa obowiązująca wcześniej jest ustawą dla oskarżonego względniejszą. Biorąc pod uwagę wcześniejsze skazania oskarżonego za przestępstwa (w tym za spowodowanie wypadku komunikacyjnego) sąd uznał za niecelowe orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny czy ograniczenia wolności stając na stanowisku, że wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn zarzucany w pkt. IV aktu oskarżenia jest wystarczające w realiach sprawy.

W myśl art. 85 § 1 kk, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Jak stanowi art. 86 § 1 kk, sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zgodnie z art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przywołany przepis wskazuje, że orzekając karę łączną sąd powinien mieć na uwadze przede wszystkim potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej. Bierze się również pod uwagę liczbę popełnionych czynów zabronionych, wywołaną nimi szkodę, związek pomiędzy poszczególnymi czynami. Przywołane przepisy, charakter i okoliczności sprawy, odrębności czasowe i przedmiotowe omawianych czynów przemawiają za wymierzeniem A. J. kary w warunkach jedynie częściowej absorpcji. Ponadto sąd wziął również pod uwagę potrzeby prewencji indywidualnej. Mając na uwadze, że oskarżony był już wcześniej karany sąd uznał za zasadne wymierzyć oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

W pkt. 7 wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania, jakie miały miejsce w toku sprawy.

Oskarżony K. B. w chwili popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I posiadał przy sobie kastet. Zgodnie z art. 44 § 2 kk sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstw. Biorąc pod uwagę charakter zarzucanego czynu, należy uznać, że posiadany przez oskarżonego kastet był przeznaczony do popełnienia przestępstwa. Z tego względu Sąd orzekł jego przepadek na rzecz Skarbu Państwa oraz jego zniszczenie.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł zwrot dowodów rzeczowych. Dyktafon i kamera przenośna USB stały się zbędne dla postępowania, dlatego mogą zostać zwrócone ich właścicielowi. Odnosnie natomiast zatrzymanych telefonów należących do oskarżonych – nie ujawniono w nich danych związanych z zarzucanymi czynami. Z tego powodu podlegają one zwrotowi oskarżonym.

Sąd odstąpił od orzekania kwestii finansowych na rzecz R. P. w związku z pismami procesowymi stron o pojednaniu się, przedłożonymi dowodami wpłaty oraz oświadczeniu o dochodzeniu ewentualnych dalszych roszczeń w postępowaniu cywilnym. Miał przy tym na uwadze fakt, iż celem postępowania karnego jest także zadośćuczynienie pokrzywdzonemu za doznaną szkodę i wyrobienie u niego poczucia sprawiedliwego wyroku, który nie narusza jego uprawnień.

Co do kosztów zauważyć należy, iż zgodnie z art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela publicznego. W pkt. 10 wyroku Sąd zasądził wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. P. od oskarżonych A. J. i W. J. (1), oskarżonych o popełnienie czynu na szkodę R. P.. Na te wydatki złożyły się koszty zastępstwa procesowego, których wysokość Sąd określił na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 11 ust. 7 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).

Na koszty sądowe złożyły się: koszty doręczania wezwań i innych pism (por. § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym), opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (por. § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego), wynagrodzenie biegłego oraz opłaty (por. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych). Mając na uwadze opisaną powyżej sytuację finansową oskarżonych sąd obciążył ich kosztami sądowymi jedynie w symbolicznym zakresie (art. 624 § 1 kpk).